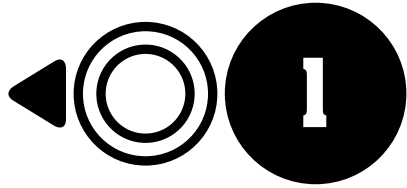

PRVNÍ ČÁST
SPLÁTCI

Když se probouzím, druhá strana postele je chladná. Natahuji prsty směrem k Priminu teplu, ale nahmatám pouze hrubý plátěný povlak matrace. Určitě měla zlé sny a vlezla si k matce. Není divu. Dnes je Den sklizně.

Zvedám se na loket. V ložnici je dostatek světla, abych na svou mladší sestru Prim viděla. Leží schoulená a tulí se k matčinu tělu. Mají tváře přitisknuté k sobě. Matka ve spánku vypadá mladší – pořád unaveně, ale ne zničeně. Primina tvář je svěží jako kapka deště a krásná jako prvosenka, po které dostala jméno. Matka byla kdysi taky velice krásná. Nebo mi to aspoň lidé říkali.

U Priminych nohou sedí ten nejošklivější kocour na světě a hlídá ji. Chybí mu polovina ucha, má rozmáčklý nos a jeho oči připomínají barvou shnilé ovoce. Prim ho pojmenovala Prys-kyřník, protože trvala na tom, že jeho kalně nažloutlý kožich svítí jako ta zářivá květina. Prys-kyřník mě nenávidí. Nebo mi každopádně nedůvěřuje. Ačkoliv je to už řada let, mám pocit, že si stále pamatuje, jak jsem se ho pokusila utopit ve vědru, když ho Prim přinesla domů. Bylo to vychrtlé kotě s břichem nateklým od červů a plné blech. To poslední, co jsem potřebovala, byl další hladový krk. Prim ale úpěnlivě škemrala, a dokonce i plakala. Musela jsem dovolit, že s námi kotě zůstane. Dopadlo to dobře. Matka ho odčervila a stal se z něj rozený lovec myší. Občas chytí i krysu. Někdy při porcování úlovku házím Prys-kyřníkovi vnitřnosti. Časem na mě přestal syčet.

Vnitřnosti. Žádné syčení. To je nejbližší vztah, jaký kdy navážeme.

Spouštím nohy z postele a obouvám si lovecké boty z pružné kůže, která se vytvarovala podle mých nohou. Natahuji si kalhoty a košili, zastrkuji dlouhý tmavý cop do čapky a беру si vak na jídlo. Na stole leží vynikající kozí sýr zabalený do listů bazalky a přiklopený dřevěnou miskou kvůli hladovým myším a kočkám. Dostala jsem ho od Prim jako dárek ke Dni sklizně. Opatrně ukládám sýr do kapsy a vycházím ven.

Naše část Dvanáctého kraje, takzvaná Sloj, je obvykle plná horníků, kteří v tuto hodinu míří na ranní směnu do uhelných dolů. Jsou to lidé se shrbenými rameny a oteklými klouby prstů a mnozí z nich už dávno vzdali marnou snahu čistit si zlomené nehty i vrásky ve vyzáblých tvářích od uhelného mouru. Dnes však černé ulice zejí prázdnotou. Okenice nízkých šedých domků jsou zavřené. Sklizeň začíná ve dvě hodiny. Lidé si přispávají. Pokud mohou.

Náš dům stojí téměř na konci Sloje. Stačí projít několika bránami a ocitnu se na zanedbaném poli, jemuž říkáme Louka. Od lesů, které obklopují skoro celý Dvanáctý kraj, je pole odděleno vysokým plotem zakončeným ostnatým drátem. Teoreticky by měl být dvacet čtyři hodin denně pod elektrickým proudem, aby odrazil šelmy žijící v lesích – smečky divokých psů i samotářské pumy a medvědy –, které kdysi ohrožovaly naše ulice. Elektrinu do něj ale pouštějí nanejvýš na dvě nebo tři hodiny večer, takže se ho většinou člověk může klidně dotknout. I tak ale vždycky nejprve chvíli pozorně poslouchám, jestli neuslyším hučení elektřiny. Plot je tichý jako kámen. V úkrytu za houštím si lehám na břicho a proplazím se pod půlmetrovým pruhem, který je už roky uvolněný. Plot má řadu dalších slabých míst, ale k tomuhle to mám z domova nejbliž, a tak většinou vcházím do lesa právě tudy.

Jakmile se ocitám mezi stromy, беру si z dutého kmene luk a toulec se šípy. Ať už je plot pod proudem nebo není, udržuje šelmy mimo Dvanáctý kraj. Po lese se však pohybují volně a navíc si člověk musí dávat pozor na jedovaté hady i vzteklá zvířata. Taky tady nejsou žádné stezky. Je tu ale jídlo, pokud ho umíte najít. Můj otec to uměl a předal mi část svých vědomostí, než ho roztrhal na kusy výbuch v dole. Nezbylo z něj nic, co bychom mohli pohřbít. Tehdy mi bylo jedenáct. O pět let později na něj stále ze spaní křičím, aby utekl.

Ačkoliv je vstup do lesa zákonem zakázán a za pytlacení hrozí ty nejpřísnější tresty, riskovalo by to víc lidí, kdyby měli zbraně. Většina ale nemá odvalu ani u sebe nosit nůž. Můj luk je vzácnost – vyrobil mi ho otec, spolu s několika dalšími, které mám dobře poschovávané po lese a pečlivě zabalené do vodotěsných obalů. Otec by býval mohl vydělat dost peněz, kdyby je prodal, ale kdyby to zjistily úřady, čekala by ho veřejná poprava za podněcování ke vzpouře. Většina mírotvorců dělá, že nevidí těch pár lidí, kteří loví, protože mají stejný zájem o maso jako ostatní. Vlastně patří mezi naše nejlepší zákazníci. Nikdy by však nepřipustili, aby někdo ve větším měřítku vyzbrojoval obyvatele Sloje.

Na podzim se pár nejstatečnějších odvažuje v lesích trhat jablka. Vždycky se ale drží v dohledu Louky, aby mohli v případě potíží utéct do bezpečí Dvanáctého kraje. „Dvanáctý kraj. Místo, kde člověk může bezpečně umřít hladý,“ šeptám si pro sebe a rychle se ohlížím přes rameno. I tady, uprostřed nicoty, si člověk dělá starosti, aby ho někdo nezaslechl.

Když jsem byla mladší, znervózňovala jsem matku tím, co jsem říkala o Dvanáctém kraji a lidech, kteří řídí naši zemi Panem ze vzdáleného města zvaného Kapitól. Nakonec jsem pochopila, že prostořekost by nás jen přivedla do ještě větších pro-

blémů, naučila jsem se držet jazyk za zuby a nasazovat nepro-
niknutelný výraz, aby nikdo neuhodl, co si myslím. Tiše plním
svoje úkoly ve škole. Na veřejném tržišti se omezují na zdvořilé
fráze. Na Jarmarku, což je černý trh, kde vydělávám většinu pe-
něž, jednám takřka výhradně obchodně. I doma, kde nebývám
tak příjemná, se vyhýbám ošidným námětům, jako je sklizeň,
nedostatek potravin nebo Hladové hry. Prim by mohla někde zo-
pakovat moje slova, a kam bychom pak přišly?

V lese čeká jediná osoba, s níž se mohu cítit úplně svobodně.
Hurikán. Vnímám, jak se mi uvolňují obličejové svaly, a přidá-
vám do kroku. Stoupám svahem k našemu místu, skalní římse
s výhledem do údolí, kterou před cizíma očima chrání spleť ost-
natých ostružin. Jakmile vidím, že už na mě čeká, koutky úst se
mi zvedají do úsměvu. Hurikán říká, že se neusmívám jinde než
v lese.

„Nazdar, Katrys,“ zdraví mě. Ve skutečnosti se jmenuji Kat-
niss, ale když jsem se mu představovala, zašeptala jsem to tak ti-
chounce, že mi špatně rozuměl. Když mě potom po lese začal do-
provázet pomatený rys, který si ode mě bral zbytky úlovek,
vznikla z toho moje oficiální přezdívka. Nakonec jsem rysa muse-
la zabít, protože plašil zvěř. Bylo mi skoro líto, že se zbavuji svého
společníka. Za jeho kožešinu jsem ale dostala slušně zapláceno.

„Podívej, co jsem zastřelil,“ chlubí se Hurikán a zvedá boch-
ník chleba, z něhož trčí šíp. Směju se. Je to opravdový chléb z pe-
kárný, ne takový ten plochý, hutný pecen, který si doma vyrábí-
me z přídělů obilí. Beru ho do rukou, vytahuji z něj šíp a čichám
si k proraženému otvoru v kůrce, abych vdechla vůni, z níž už se
mi sbíhají sliny. Takový jemný chléb je jen pro zvláštní příleži-
tosti.

„Hmm, ještě je teplý,“ říkám. Hurikán určitě zašel hned za
rozbřesku do pekárny a za něco ho vyměnil. „Kolik tě stál?“

„Jen jednu veverka. Pekař měl nejspíš dnes ráno sentimentální náladu,“ odpovídá Hurikán. „Dokonce mi popřál hodně štěstí.“

„Dneska se všichni cítíme blíž jeden druhému, ne?“ krčím rameny. Neobtěžuji se ani obrátit oči v sloup. „Prim nám dala sýr,“ dodávám a vytahuji ho z kapsy.

Jeho výraz se rozjasňuje. „Díky, Prim. Uděláme si opravdové hody.“ Náhle nasazuje kapitolský přízvuk a napodobuje Cetkii Trinketovou, která přichází jednou ročně při sklizni, aby s nepřírozenou, úpornou veselostí přečetla vylosovaná jména. „Málem jsem zapomněl! Šťastné Hladové hry!“ Ze šlahounů kolem nás trhá několik ostružin. „Ať tě stále doprovází...“ Hází jednu ostružinu vysokým obloukem ke mně.

Chytám ji do úst a drtím jemný plod mezi zuby. Po jazyku se mi rozlévá sladká kyselost. „... štěstěna!“ dokončuji se stejným elánem. Nezbyvá než o tom žertovat, protože jinak bychom museli být prolezlí strachem do morku kostí. Kapitolský přízvuk je kromě toho tak strojený, že v něm zní směšně prakticky cokoliv.

Sleduji, jak Hurikán vytahuje nůž a krájí chleba. Mohl by být mým bratrem. Má rovné tmavé vlasy, snědou pleť, a dokonce i stejně šedé oči jako já. Nejsme ale příbuzní, aspoň ne blízce. Většina rodin, které pracují v dolech, se takhle jedna druhé podobá.

Proto moje matka a Prim se svými plavými vlasy a modrými očima vypadají, jako by sem nepatřily. A je to vlastně pravda. Matčini rodiče byli jedni z drobných obchodníků, kteří dodávali zboží úředníkům, mírotvorcům a tu a tam i nějakému zákazníkovi ze Sloje. Vedli lékárnu v hezčí části Dvanáctého kraje. Jelikož si takřka nikdo nemůže dovolit doktora, léčí nás lékárníci. Otec se seznámil s matkou díky tomu, že na loveckých výpravách občas sbíral léčivé bylinky a prodával je jejím rodičům, kteří z nich v lékárně připravovali nějaké hojivé lektvary. Musela ho

opravdu hodně milovat, když kvůli němu opustila domov a odešla do Sloje. Snažím se na to myslet ve chvílích, kdy před sebou vidím jen ženu, která s nečitelným a prázdným výrazem sledovala, jak se její děti mění v kostlivce potažené kůží. Chtěla bych jí odpustit, už kvůli otci. Mám-li však být upřímná, nejsem zrovna odpouštěcí typ.

Hurikán klade na krajíce chleba kousky kozího sýra a pečlivě na každý urovnává bazalkový list. Já zatím trhám plody ostružiníku. Sedáme si do výklenku ve skalní stěně. Tady jsme neviditelní, ale máme přitom jasný výhled na údolí, které se hemží letním životem, zelení, jedlými kořínky i rybami, hrajícími ve slunečním světle duhovými barvami. Je nádherný den s modrou oblohou a jemným vánkem. Jídlo je vynikající, sýr se krásně vsakuje do teplého chleba a ostružiny se nám rozplývají v ústech. Všechno by bylo skvělé, kdyby se opravdu jednalo o svátek a kdybych se celý den mohla potulovat po horách s Hurikánem a lovit maso k večeři. Místo toho však budeme muset ve dvě hodiny stát na náměstí a čekat, jestli nepřečtou naše jména.

„Víš, že to můžeme zkusit,“ říká Hurikán tiše.

„Co?“ ptám se.

„Opustit kraj. Utéct. Žít v lesích. Ty a já. Spolu bychom to dokázali,“ odpovídá Hurikán.

Nevím, jak na to reagovat. Ten nápad je naprosto nesmyslný.

„Kdybychom neměli tolik dětí,“ dodává rychle.

Nejsou to samozřejmě naše děti, ale jako by byly. Hurikán má dva mladší bratry a já zase sestru. Prim. A můžeme k nim klidně připočítat i naše matky, protože co by si bez nás počaly? Kdo by nasýtil ústa, která žádají stále další přísun potravy? Ačkoliv oba chodíme denně na lov, stejně nastávají večery, kdy je třeba zvěřinu vyměnit za vosk, tkaničky do bot či vlnu; večery, kdy uléháme do postele s kručícím žaludkem.

„Nikdy nechci mít děti,“ říkám.

„Já bych možná chtěl. Kdybych nežil tady,“ říká Hurikán.

„Jenže tu žiješ,“ odsekávám podrážděně.

„Zapomeň na to,“ vyštěkne on.

Celý rozhovor je na levačku. Odejít? Jak bych mohla opustit Prim, jedinou osobu na světě, u které jsem si opravdu jistá, že ji miluji? A Hurikán je zase zcela oddaný své rodině. Nemůžeme odejít, tak proč ztrácet čas tím, že o tom budeme planě debatovat? A i kdybychom odešli... i kdybychom odešli..., kde se vzaly ty úvahy o dětech? Mezi mnou a Hurikánem nikdy nebylo žádné romantické pouto. Když jsme se seznámili, byla jsem hubená dvanáctiletá holka, a přestože on byl pouze o dva roky starší, vypadal jako muž. Trvalo dlouho, než jsme se vůbec spřátelili, přestali se handrkovat při každé výměně a začali si pomáhat.

Navíc kdyby Hurikán chtěl děti, neměl by potíže najít si manželku. Je pohledný, dost silný, aby zvládl práci v dolech, a umí lovit. Když prochází ve škole kolem dívek, pozná se podle jejich špitání, že by o něj stály. Vzbuzuje to ve mně žárlivost, ale ne z toho důvodu, který lidi napadá. Je prostě hodně těžké najít dobrého parťáka pro lov.

„Co chceš dělat?“ ptám se. Můžeme lovit, chytat ryby nebo sbírat lesní plody.

„Pojďme rybařit k jezeru. Necháme tam udice a mezitím nabíráme něco v lese. Na dnešní večer bychom měli mít něco pěkného,“ říká.

Dnešní večer. Po sklizni by všichni měli slavit. A hodně lidí to opravdu dělá, protože se jim uleví, že jejich děti byly tento rok ušetřeny. Nejméně dvě rodiny však zavrou okenice, zamknou dveře a budou uvažovat, jak přežijí nadcházející bolestné týdny.

Dnes jsme úspěšní. Šelmy nás nechávají na pokoji, protože se jim nabízí plno snazší a chutnější kořisti. Později dopoledne už

máme aspoň deset ryb, pytel různé planě rostoucí zeleniny, a což je nejlepší, čtyři litry jahod. Jejich políčko jsem před několika lety našla já, ale Hurikána napadlo, abychom kolem něj uvázali rybářské sítě a ochránili je tak před divokými zvířaty.

Cestou domů se stavujeme na černém trhu, který funguje v opuštěném skladišti, kde kdysi bylo přechováváno uhlí. Když vymysleli lepší systém, v němž se uhlí přepravuje přímo z dolů k vlakům, budovu skladiště postupně zaplnil Jarmark. Většina obchůdků už v tuto dobu v Den sklizně zavřela, ale na černém trhu je pořád dost živo. Snadno vyměníme šest ryb za dobrý chléb a další dvě za sůl. Mastná Sae, kostnatá stařena, která prodává misky horké polévky z velkého kotlíku, si bere polovinu zeleniny za dva kusy vosku. Jinde bychom možná pořídili o chloupek lépe, ale snažíme se vycházet s Mastnou Sae, co nejlépe to jde. Je to jediný člověk, který za každých okolností koupí divokého psa. Nelovíme psy schválně, ale pokud vás napadnou a vy jednoho nebo dva z nich zabijete, inu, maso je maso. „Jakmile je v polévce, říkám mu hovězí,“ poznamenává Mastná Sae a významně na nás mrká. Nikdo ze Sloje by neohrnul nos nad dobrým stehnem z divokého psa, ale mírotvorci, kteří chodí na Jarmark, si mohou dovolit být vybíravější.

Když vyřídíme svoje obchody na trhu, vypravujeme se k zadnímu vchodu do starostova domu, abychom tu prodali polovinu jahod. Víme, že je starosta má ve zvláštní oblibě a může si dovolit naši cenu. Dveře otvírá starostova dcera Madge. Ve škole chodí do stejného ročníku jako já. U starostovy dcery byste čekali, že bude nafoukaná, ale je v pohodě. Jen si hledí svého, stejně jako já. Vzhledem k tomu, že žádná z nás nemá mnoho přátel, ve škole často končíme spolu. Jíme společně oběd, sedáváme vedle sebe při různých shromážděních a tvoříme dvojici při sportovních činnostech. Jen zřídka mluvíme, což nám oběma vyhovuje.

Dnes její jednotvárné školní oblečení nahradily drahé bílé šaty a plavé vlasy má stažené růžovou stuhou. Slavnostní oděv na sklizeň.

„Pěkné šaty,“ podotýká Hurikán.

Madge po něm vrhne rychlý pohled a pokouší se uhodnout, jestli jde o vážně míněnou pochvalu, nebo jen o ironickou poznámku. Skutečně to jsou hezké šaty, ale nikdy by je neměla za normálních okolností. Svírá rty k sobě a pak se usměje. „Jestli budu muset jít do Kapitolu, chci aspoň, aby mi to slušelo.“

Teď vypadá zmateně Hurikán. Myslí to vážně? Nebo si z něj dělá legraci? Hádám, že to druhé.

„Ty do Kapitolu nepůjdeš,“ říká Hurikán chladně. Zrak mu padá na malý, kulatý špendlík, který zdobí její šaty. Z pravého zlata. Krásně udělaný. Za takový by si průměrná rodina mohla dovolit kupovat chleba po celé měsíce. „Kolik tak můžeš mít? Pět zápisů? Já jich měl šest, už když mi bylo dvanáct.“

„To není její chyba,“ říkám.

„Ne, to není ničí chyba. Tak to prostě chodí,“ krčí rameny Hurikán.

Madge nasazuje neproniknutelný výraz. Tiskne mi do dlaně peníze za jahody. „Hodně štěstí, Katniss.“

„Tobě taky,“ odpovídám a dveře se zavírají.

Ke Sloji kráčíme v tichu. Nelíbí se mi, že si Hurikán rýpl do Madge, ale má pochopitelně pravdu. Systém sklizně není spravedlivý – nejhůř jsou na tom vždycky chudí. Jakmile je vám jednou dvanáct let, budete zařazeni do slosování. Toho roku se vaše jméno ocitne v osudí jednou. Ve třinácti jste tam dvakrát, a tak dále, dokud vám není osmnáct, což je poslední rok, kdy jste losováni a máte v osudí celkem sedm lístečků. To platí pro všechny občany ve všech dvanácti krajích země Panem.

Má to ovšem háček. Řekněme, že jste chudý a hladovíte jako

my. Můžete se rozhodnout, že svoje jméno přidáte do osudí víc-krát výměnou za speciální oblázký. Každý oblázek má hodnotu skrovného celoročního přísunu obilí a oleje pro jednu osobu. Totéž můžete udělat pro každého člena rodiny. Takže ve dvanácti letech bylo mé jméno zapsáno čtyřikrát. Jednou, protože jsem musela, a třikrát kvůli oblázkům na obilí a olej pro mne, pro Prim a pro matku. To samé jsem byla nucena dělat každý další rok. Jednotlivé zápisy se počítají, takže nyní, ve věku šestnácti let, jsem zapsaná dvacetkrát. Hurikán, kterému je osmnáct a pomáhá sedmičlenné rodině, nebo ji přímo živí, dokonce dvaachtyřicetkrát.

Chápete tedy, proč ho někdo jako Madge, která nikdy nepotřebovala jediný zápis navíc, může podráždit. Pravděpodobnost, že vyberou ji, je minimální ve srovnání s dětmi ze Sloje. Není nulová, ale je výrazně menší. A ačkoliv pravidla stanovil Kapitol, nikoliv jednotlivé kraje, a už vůbec ne Madgeina rodina, těžko nemít dopal na ty, kteří nepotřebují přidávat svá jména výměnou za oblázký.

Hurikán ví, že jeho vztek na Madge míří špatným směrem. Za jiných dnů jsem hluboko v lesích poslouchala jeho výklady o tom, že oblázký jsou jen dalším nástrojem, jak nás trápit. Je to způsob, jak zasít nenávisť mezi hladovějící dělníky ve Sloji a ty, kteří se mohou spolehnout na to, že budou mít každý den na stole večeři, a tím zajistit, abychom si navzájem nikdy příliš nedůvěřovali. „Kapitolu vyhovuje, když jsme rozdělení,“ říká Hurikán, když v doslechu nejsou jiné uši než moje. Kdyby nebyl Den sklizně. Kdyby dívka se zlatým špendlíkem a bez oblázků nepronesla poznámku, kterou sama jistě považovala za naprosto nevinnou.

Cestou se ohlídím na Hurikánovu tvář, přes kamenný výraz stále brunátnou hněvem. Jeho vztek mi připadá zbytečný, ačkoliv mu to nikdy neříkám. Ne že bych s ním nesouhlasila. Souhla-

sím. Jenže k čemu je brojit proti Kapitolu v hlubokém lese? Tím se ničeho nedosáhne. Nenapraví se tím nespravedlnosti. Nenaplní nám to prázdné žaludky. Naopak tím jen vyplaší blízkou zvěř. Nechávám ho ale, ať se vykřičí. Je lepší dělat to v lese než přímo v kraji.

Dělíme si s Hurikánem zisk: dva bochníky dobrého chleba, zeleninu, dva litry jahod, sůl, vosk a trochu peněz.

„Uvidíme se na náměstí,“ říkám.

„Vezmi si na sebe něco hezkého,“ odpovídá bezvýrazně.

Doma zjišťuji, že matka se sestrou už jsou přichystané k odchodu. Matka má na sobě pěkné šaty z doby, kterou trávila v lékárně. Prim je oblečená do mých prvních sklizňových šatů: sukně a blůzy obroubené volánkem. Oboje jí je trochu velké, ale matka jí oblečení upravila spínacími špendlíky. I tak má Prim co dělat, aby blůza zůstávala vzadu zastrčená do sukně.

Čeká na mě vana s teplou vodou. Drhnu ze sebe špínu a pot z lesa, a dokonce si i myji vlasy. K mému překvapení pro mě matka připravila jedny ze svých krásných šatů, z jemně modré látky a s botami, které s nimi ladí.

„Víš to jistě?“ ptám se. Snažím se překonat nutkání odmítat její nabídky pomoci. Nějakou dobu jsem byla tak rozzlobená, že jsem jí nedovolovala, aby pro mě cokoliv udělala. A tohle je docela významné gesto. Svých šatů si nesmírně cení.

„Samozřejmě. Ještě tě taky učešu,“ odpovídá. Nechávám ji, aby mi vysušila vlasy ručníkem a splekla je do copu. Sotva se poznávám v popraskaném zrcadle, které je opřené o stěnu.

„Vypadáš nádherně,“ říká Prim se zatajeným dechem.

„A vůbec ne jako normálně,“ dodávám. Objímám ji, protože vím, že nadcházející hodiny pro ni budou kruté. Jde o její první sklizeň. Je sice v relativním bezpečí, protože její jméno je zapsáno jenom jednou – nedovolila bych jí, aby si kupovala nějaké ob-

lásky –, ale dělá si starosti o mě. O to, že se může stát nemyslitelné.

Ochraňuji Prim, jak jen mohu, ale proti sklizni jsem bezmocná. V hrudi se mi dme úzkost, kterou cítím vždy, když ji něco trápí či bolí, a hrozí, že to na mě bude poznat. Všímám si, že se jí blůza opět vykasala ze sukně, a nutím se do klidu. „Zastrč si ocásek, kachňátko,“ říkám a uhlazuji blůzu zpátky na místo.

Prim se hihňá a tiše kvákne.

„Nech si to kvákání,“ říkám s bezstarostným smíchem, jaký u mě umí vyvolat právě jen Prim. „Pojď, najíme se,“ dodávám a letmo ji políbím na temeno hlavy.

Na plotně se už dusí ryba se zeleninou, ale ta bude k večeři. Rozhodly jsme se, že si jahody a chléb z pekárny schováme na večerní jídlo. Nyní místo toho pijeme mléko Dámy, Priminy kozy, a jíme domácí chléb upečený z obilí za oblázky, ačkoliv nikdo z nás nemá příliš chuť k jídlu.

V jednu hodinu míříme k náměstí. Účast je povinná, pokud nejste na prahu smrti. Dnes večer si to zkontrolují úředníci, a pokud nemáte na kahánku, půjdete do vězení.

Je opravdu škoda, že sklizeň probíhá na náměstí – jednom z mála míst Dvanáctého kraje, které je docela příjemné. Náměstí lemují obchody a ve dnech veřejného trhu, zejména za dobrého počasí, vyzařuje atmosféru dovolené či prázdnin. Dnes z něj však i navzdory barevným plakátům visícím z budov sálá pochmurná tíseň, k níž ještě přispívají televizní štáby, rozmístěné jako supi na střeších.

Lidé mlčky zaplňují náměstí a zapisují se. Sklizeň představuje vhodnou příležitost pro Kapitol, aby si udržel přehled o obyvatelstvu. Dvanáctileté až osmnáctileté děti jsou podle věku odvedeny do jednotlivých sektorů ohraničených provazy, nejstarší vpředu, mladší, jako Prim, vzadu. Rodinní příslušníci se seřa-

zují po obvodu a drží se vzájemně za ruce. Jsou tu však i další, kteří se nemusí bát o nikoho blízkého anebo jimž už na tom nezáleží: chodí davem a přijímají sázky na to, která dvě jména budou letos vybrána. Sází se na věk dětí, na to, zda budou pocházet ze Sloje či z obchodnické rodiny, a jestli se zhroutí a rozpláchnou se. Většina lidí odmítá s takovými existencemi obchodovat, ale dělá to velice opatrně. Leckterý sázkař funguje zároveň jako informátor, a kdo nikdy neporušil zákon? Mě by mohli zastřelit prakticky každý den za lov v lese, ale chrání mě mlsné jazyky mocných. Všichni na tom ovšem nejsou tak dobře jako já.

V každém případě se s Hurikánem shodujeme, že kdybychom si měli vybrat mezi smrtí hladem a kulkou do hlavy, kulka by byla mnohem rychlejší.

Náměstí se plní a lidé se mačkají čím dál víc. Zdejší prostor je docela rozlehlý, ale nestačí pro veškeré obyvatele Dvanáctého kraje, jejichž počet se pohybuje kolem osmi tisíc. Opozdilci jsou směřováni do přilehlých ulic, kde mohou sledovat celou událost na velkých obrazovkách, protože ji živě přenáší státní televize.

Stojím v hloučku šestnáctiletých dětí ze Sloje. Vážně si kýváme na pozdrav a soustředíme svou pozornost na dočasné pódium, které je vztyčeno před budovou soudu. Stojí na něm tři židle, řečnický stupínek a dvě velké skleněné koule, jedna pro chlapce a druhá pro dívky. Dívám se na kousky papíru v dívčím osudí. Na dvaceti z nich je pečlivým rukopisem napsáno Katniss Everdeenová.

Na jedné ze tří židlí sedí Madgein otec, starosta Undersee, vysoký muž s řídnoucími vlasy, a na druhé Cetkie Trinketová, moderátorka pro Dvanáctý kraj, která sem právě dorazila z Kapitulu i se svým děsivě zářivým úsměvem, narůžovělými vlasy a jasně zeleným oblekem. Něco si mezi sebou mumlají a ustaračně se ohlížejí na prázdné místo.

Přesně když hodiny na radnici odbíjejí dvě, přistupuje starosta k mikrofonu a začíná číst. Každý rok se opakuje stejný proslav. Shrnuje dějiny Panemu, země, která povstala z popela toho, co se kdysi nazývalo Severní Amerika. Vypočítává katastrofy, sucha, bouře, požáry a stoupající hladiny oceánů, které pohltily značnou část souše, i následnou krutou válku o zbývající zdroje. Výsledkem byl vznik Panemu, zářícího Kapitolu obklopeného třinácti kraji, který přinesl mír a prosperitu svým občanům. Následovaly Temné dny vzpoury krajů proti Kapitolu. Dvanáct jich bylo poraženo, třináctý byl vyhlazen. Smlouva o velezradě nám poskytla nové zákony zaručující mír a jako každoroční připomínka, že Temné dny nesmějí nikdy přijít znovu, vznikly Hladové hry.

Pravidla her jsou prostá. Jako trest za vzpouru musí každý kraj dodat jedno děvče a jednoho chlapce, kterým se říká splátcí a kteří se zúčastní následující soutěže. Dvacet čtyři splátců je uvězněno v rozlehlé venkovní aréně, která může zahrnovat vše od žhavé pouště po zmrzlou pustinu. Během několika týdnů spolu soutěžící bojují na život a na smrt. Poslední splátců vyhrává.

Odvážet děti z krajů a nutit je, aby se vzájemně zabíjely, zatímco my můžeme jen bezmocně přihlížet – tak nám Kapitol připomíná, že jsme mu vydáni na milost a nemilost. Že nemáme šanci přežít další případnou vzpouru. Ať už používají jakákoliv slova, skutečné poselství je jasné: „Podívejte se, jak si bereme vaše děti, obětujeme je a vy s tím nemůžete nic dělat. Jestli proti tomu jen hnete prstem, zničíte vás do posledního, stejně jako jsme to udělali s Třináctým krajem.“

Ve snaze dodat celé události nejen mučivý, ale také ponižující průběh Kapitol vyžaduje, abychom přistupovali k Hladovým hrám jako ke slavnostní sportovní události, v níž jednotlivé kraje soutěží mezi sebou. Vítězného splátců čeká snadný život v do-

movském kraji, který bude zahrnut cenami, zejména jídlem. Po celý rok Kapitol věnuje vítěznému kraji dary obilí a oleje, a dokonce i lahůdky typu cukru, zatímco my ostatní bojujeme s hrozcím hladem.

„Je to čas pokání i vzdávání díky,“ odříkává starosta.

Vzápětí přečte seznam vítězů za Dvanáctý kraj. Během sedmdesáti čtyř ročníků jsme měli přesně dva. Jen jeden z nich je ještě naživu. Haymitch Abernathy, břichatý muž ve středním věku, který právě huláká něco neartikulovaného, potácí se na jeviště a ztěžka klesá na třetí židli. Je opilý na mol. Dav reaguje symbolickým potleskem, ale Haymitch je celý popletený a pokouší se obejmout Cetkii Trinketovou, která se mu jen tak tak ubrání.

Starosta se tváří nešťastně. Všechno přenáší televize, a Dvanáctý kraj je proto v tuto chvíli předmětem posměchu celého Panemu, a on to ví. Rychle se pokouší strhnout pozornost zpátky ke sklizni a představuje Cetkii Trinketovou.

Cetkie rozjařeně jako vždy pospíchá k řečništi a hlaholí svoje obvyklé: „Šťastné Hladové hry! Ať vás stále doprovází štěstěna!“ Její růžové vlasy jsou jistě parukou, protože se jí lokny po setkání s Haymitchem mírně posunuly ke straně. Pokračuje tím, jaká je to čest být tu s námi, ačkoliv všichni vědí, že se zoufale snaží, aby ji přesunuli do lepšího kraje, kde mají pořádné vítěze a ne opilce, kteří vás obtěžují před zraky celého národa.

Přes hlavy davu si všímám Hurikána, který mi oplácí pohled s nepatrným náznakem úsměvu. Na rozdíl od ostatních sklizní se na téhle aspoň stalo něco mírně zábavného. Náhle ale myslím na Hurikána a jeho čtyřicet dva zápisů ve skleněné kouli a na to, že počet pravděpodobnosti nehraje v jeho prospěch. Aspoň ve srovnání s řadou jiných chlapců. A jeho možná napadá totéž, protože se chmuří a odvrací tvář. „Jsou tam přece tisíce papírků,“ přeju si, abych mu mohla zašeptat.

Nastal čas losování. Cetkie Trinketová jako vždycky říká: „Dámy mají přednost!“ a přechází ke skleněnému osudí s dívčími jmény. Sahá dovnitř, noří ruku hluboko do koule a vytahuje jediný kousek papíru. Dav tají dech, takže by bylo slyšet, kdyby někdo upustil špendlík, a mně se zvedá žaludek. Zoufale doufám, ať to nejsem já, ať to nejsem já, ať to nejsem já.

Cetkie Trinketová se vrací k mikrofonu, uhlazuje papírek a jasným hlasem čte jméno. Opravdu to nejsem já.

Je to Primulie Everdeenová.